

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

13 septembrie 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președinte

Nicolae Gordilă,

Judecători

Iurie Diaconu, Elena Covalenco,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, împotriva deciziei Curții de Apel Cahul din 23 martie 2017, declarat de avocata Svetlana Donea, în numele inculpatului

*Lemnaru Gheorghe Xxx, născut la
xx xxxxxxxxxxxx xxxx în s. Xxxxxxx r-nul Xxxxx, locuitor al
s. Xxxxx, r-nul Xxxxx, cetățean al R. Moldova, fără
antecedente penale.*

*Termenul de examinare,
instanța de fond: 10.03.2015 – 29.06.2015,
instanța de apel: 13.07.2015 – 12.11.2015,
instanța de recurs: 02.03.2016 – 14.06.2016,
instanța de apel: 14.07.2016 – 23.03.2017,
instanța de recurs: 23.06.2017 – 13.09.2017.*

Asupra recursului menționat, Colegiul penal

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Cahul din 29 iunie 2015, Lemnaru Gheorghe a fost condamnat în baza art. 186 alin. (2) lit. c), d) Cod penal la 2 ani închisoare și în baza art. 186 alin. (2) lit. c), d) Cod penal la 2 ani închisoare.

Potrivit art. 84 alin. (1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumulul parțial al pedepselor aplicate, i-a fost stabilită pedeapsă definitivă de 2 ani și 6 luni închisoare.

Conform art. 90 alin. (1) Cod penal, executarea pedepsei aplicate i-a fost suspendată condiționat, pentru o perioadă de probațiune de 3 ani.

De la inculpat s-a încasat prejudiciul material în beneficiul părților vătămate Vulpe V. - 4748 lei și Șeremet V. - 22.154 lei.

Corpurile delictive au fost restituite: o lanternă de culoare galbenă lui Vulpe V., iar un telefon mobil „Nokia100”, un telefon mobil „Nokia2700c-2”, un costum sportiv, un sfredel electric „Black&Decker”, un DVD „Toshiba” cu radiocomandă lui Șeremet V.

2. Instanța de fond a constatat că în luna octombrie 2014, inculpatul Lemnaru G., având scopul sustragerii pe ascuns a bunurilor altei persoane, a pătruns în domiciliul lui Vulpe V., din s. Xxxxx, r-nul Xxxxx, de unde tainic a sustras bani în sumă de 2500 lei și 400 hrivne ucrainene, ce constituie conform cursului valutar oficial 448 lei, un telefon mobil „Nokia” la prețul de 200 lei, un telefon mobil „Nokia” - 200 lei, un telefon mobil „Unite UI280” - 1200 lei, o lanternă cu patru acumulatori - 200 lei, cauzându-i părții vătămate o pagubă considerabilă, în sumă totală de 4748 lei.

Acțiunile inculpatului urmând a fi încadrate în baza art. 186 alin. (2) lit. c), d) Cod penal, ca furt, adică sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, prin pătrundere în locuință, cu cauzarea de daune în proporții considerabile.

Tot el, în luna octombrie 2014, având scopul sustragerii pe ascuns a bunurilor altei persoane, a pătruns în domiciliul lui Șeremet V., din s. Xxxxx, r-nul Xxxxx, de unde tainic a sustras un telefon mobil „Nokia 2700” - 500 lei, un telefon mobil „Nokia 100” - 300 lei, un telefon mobil „LG” - 500 lei, o pereche de cercei din aur - 1500 lei, un cercel din aur - 800 lei, un lanț din aur - 1300 lei, un pandantiv sub formă de cruce, din aur - 700 lei, un DVD player „Toshiba” - 1500 lei, un ceas pentru bărbați - 500 lei, o pereche de role - 500 lei, un costum sportiv pentru adolescenți - 700 lei, 4 pulovere pentru adolescenți - 1000 lei, un uscător de păr - 400 lei, un fierbător electric de model „Tefal” - 700 lei, un sfredel „Black&Decker” - 1000 lei, bani în sumă de 1500 lei, 600 dolari SUA, ce constituie conform cursului valutar oficial 8754 lei, cauzându-i părții vătămate o pagubă considerabilă, în sumă totală de 22.154 lei.

Fapta urmează a fi încadrată în prevederile art. 186 alin. (2) lit. c), d) Cod penal ca furt, adică sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, prin pătrundere în locuință, cu cauzarea de daune în proporții considerabile.

Instanța a reținut că vinovăția inculpatului este integral dovedită prin probele administrate, inculpatul recunoscând parțial vina.

Cererea apărării privind liberarea de pedeapsă a inculpatului minor în baza art. 93 Cod penal este neîntemeiată or, acesta nu poate fi liberat de răspundere penală, deoarece în același an, la data de 12.02.2014, a săvârșit o faptă similară, pentru care nu a fost pedepsit, urmărirea penală fiind încetată în legătură cu împăcarea părților.

Or, potrivit art. 93 Cod penal, minorii condamnați pentru săvârșirea unei infracțiuni ușoare, mai puțin grave sau grave pot fi liberați de pedeapsă de către instanța de judecată dacă se va constata că scopurile pedepsei pot fi atinse prin internarea lor într-o instituție specială de învățământ și de reeducare sau într-o instituție curativă și de reeducare, precum și prin aplicarea altor măsuri de constrângere cu caracter educativ, prevăzute la art. 104.

Deși inculpatul nu are antecedente penale și a săvârșit o infracțiune ușoară, în privința lui nu sunt aplicabile prevederile art. 93 Cod penal, adică el nu poate fi liberat de răspundere penală.

La stabilirea pedepsei instanța a ținut cont de prevederile art. 61, 75 Cod penal, că nu au fost stabilite circumstanțe atenuante și agravante, că inculpatul este minor, anterior nu a fost judecat, provine dintr-o familie social-vulnerabilă, se caracterizează satisfăcător și nu este angajat în câmpul muncii, concluzionând ca fiind oportună aplicarea celei mai aspre sancțiuni prevăzute la art. 186 alin. (2) Cod penal, el fiind în imposibilitate să execute celelalte sancțiuni și nefiind de acord să-i fie aplicată o pedeapsă cu muncă neremunerată în folosul comunității.

În același timp, instanța a statuat că inculpatul a avut o atitudine corespunzătoare față de instanța de judecată, este minor, regretă cele comise și recunoaște vina parțial, reeducarea și corectarea acestuia fiind posibilă fără privarea de libertate, cu aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, executarea pedepsei în regim de detenție putând avea consecințe nefaste asupra inculpatului care are o vârstă fragedă și poate fi izvorul de risc al unor noi infracțiuni.

Totodată, instanța a indicat că au fost înaintate acțiuni civile: de către partea vătămată Vulpe V. privind încasarea de la Lemnaru G. și Lemnaru I. a prejudiciului material de 4748 lei și moral de 3000 lei, de către partea vătămată Șeremet V. privind încasarea de la Lemnaru G. și Lemnaru I. a prejudiciului material de 22.154 lei, moral de 5000 lei și cheltuielilor de judecată de 2000 lei.

În aspectul vizat, instanța a conchis să admită parțial acțiunile civile cu încasarea de la inculpat în beneficiul lui Vulpe V. a prejudiciului material în mărime de 4748 lei și în folosul lui Șeremet V. a pagubei materiale în sumă de 22.154 lei. În rest, acțiunile civile urmează a fi respinse or, însăși admiterea acțiunii constituie o satisfacție echitabilă, iar impunerea la plata prejudiciului moral ar agrava situația familiei inculpatului, care este într-o situație materială precară.

Instanța a mai remarcat că părțile vătămate nu au prezentat probe întru dovedirea pretențiilor înaintate și, luând în calcul că inculpatul nu a recunoscut cuantumul acțiunii civile, *acțiunea civilă urmează a fi admisă în principiu, urmând ca asupra cuantumului despăgubirilor convenite să se expună instanța civilă.*

3. Avocata Svetlana Donea a declarat apel, solicitând casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie liberat de răspundere penală, potrivit art. 54 Cod penal, sau să-i fie stabilită o pedeapsă cu amendă minimă, în conformitate cu art. 186 alin. (2), 79 alin. (1), 64 Cod penal, cu respingerea acțiunilor civile.

Apelanta a indicat că la stabilirea pedepsei în privința persoanelor minore este necesar să se țină cont și de circumstanțele prevăzute de art. 475 Cod de procedură penală.

Or, instanța de fond nu a aplicat prevederile art. 79 Cod penal care prescriu că minoratul persoanei care a săvârșit infracțiunea se consideră circumstanță excepțională, în hotărârea adoptată lipsind argumentele, motivele și concluziile instanței în acest sens.

Totodată, instanța nu a indicat din ce motive minorul nu a fost eliberat de răspunderea penală și nu i-au fost aplicate măsuri cu caracter educativ, fiind evidente circumstanțe care permiteau aplicarea lor.

La aplicarea pedepsei a fost omis că anterior inculpatul nu a fost judecat, a recunoscut parțial vina și s-a căit sincer.

La adoptarea sentinței în procesul unui minor, în afară de chestiunile indicate în art. 385 Cod de procedură penală, instanța de judecată urmează să examineze posibilitatea liberării de pedeapsa penală a minorului în conformitate cu dispozițiile art. 93 Cod penal și doar în cazul imposibilității liberării minorului de pedeapsa penală să se expună asupra posibilității suspendării condiționate a executării pedepsei de către minor conform dispozițiilor art. 90 Cod penal, cu argumentarea în sentință a soluției adoptate.

Partea descriptivă a sentinței privind soluționarea acțiunii civile este în contradicție cu dispozitivul, de la inculpat fiind încasat neîntemeiat prejudiciul material. Or, instanța a omis că bunurile sustrate au fost transmise prin sentință părților vătămate.

Mai mult, în partea descriptivă a sentinței instanța indică „...părțile vătămate nu au prezentat suficiente probe întru dovedirea pretențiilor înaintate și având în vedere că inculpatul nu a recunoscut cuantumul acțiunii civile, instanța de judecată ajunge la concluzia de a admite în principiu acțiunea civilă, urmând ca asupra cuantumului despăgubirilor convenite să se expună în ordinea pricinii civile”.

La soluționarea acțiunii civile în conformitate cu art. 387 Cod de procedură penală, instanța de judecată urma să aplice și prevederile art. 1407 Cod civil, care reglementează răspunderea pentru prejudiciul cauzat de un minor între 14 și 18 ani.

În cazul când minorul între 14 și 18 ani nu are bunuri sau venituri suficiente pentru repararea prejudiciului cauzat, acesta trebuie reparat, integral sau în partea nereparată, de către părinți (adoptatori) sau curator, dacă nu demonstrează că prejudiciul s-a produs nu din vina lor. Obligația părinților (adoptatorilor) sau curatorului de a repara prejudiciul cauzat de un minor între 14 și 18 ani încetează în cazul în care autorul prejudiciului a atins majoratul, precum și în cazul când, înainte de a fi atins majoratul, acesta dobândește bunuri sau venituri suficiente pentru repararea prejudiciului.

4. Potrivit deciziei Curții de Apel Cahul din 12 noiembrie 2015, apelul a fost admis, casată total sentința și pronunțată o nouă hotărâre.

Lemnaru Gheorghe a fost condamnat în baza art. 179 alin. (1) Cod penal la 3 luni închisoare și în baza art. 186 alin. (2) lit. c), d) Cod penal la 6 luni închisoare.

Potrivit art. 84 Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumulul parțial al pedepselor aplicate, i-a fost stabilită pedeapsă definitivă de 8 luni închisoare.

Conform art. 90 alin. (1) Cod penal, executarea pedepsei aplicate i-a fost suspendată condiționat, pentru o perioadă de probațiune de 1 an.

Acțiunile civile ale părților vătămate Vulpe V. și Șeremet V., privind încasarea pagubelor materiale, au fost respinse ca fiind neîntemeiate.

De la inculpat s-a încasat prejudiciul moral în beneficiul părților vătămate Vulpe V. în mărime de 300 lei și Șeremet V. în sumă de 800 lei.

Corpurile delictive: o lanternă de culoare galbenă și un telefon mobil „Nokia” au fost restituite lui Vulpe V., iar un DVD „Toshiba”, un burghiu electric „Black&Decker”, un telefon mobil „Nokia” și un costum sportiv au fost restituite lui Șeremet V.

Instanța a concluzionat că inculpatul a săvârșit infracțiunile prevăzute de art. 179 alin. (1) Cod penal, ca pătrunderea în domiciliul unei persoane fără consimțământul acesteia și art. 186 alin. (2) lit. c), d) Cod penal, ca furt, adică sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, prin pătrundere în locuință, cu cauzarea de daune în proporții considerabile.

5. Procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Cahul, Vitali Cebotari, a declarat recurs ordinar, solicitând casarea acestei decizii și dispunerea rejudecării cauzei în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Recurentul a indicat că hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, acesta este expus neclar, că instanța a admis o eroare gravă de fapt care a afectat soluția instanței, s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale, faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.

5.1. Avocata Mariana Turculeț a declarat recurs ordinar în numele părții vătămate Șeremet V., solicitând casarea acestei decizii și menținerea sentinței instanței de fond.

Recurenta a invocat că hotărârea adoptată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, că instanța a admis o eroare gravă de fapt care a afectat soluția instanței.

6. Conform deciziei Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 14 iunie 2016, recursurile au fost admise, casată total decizia contestată și dispusă rejudecarea cauzei în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Instanța de recurs a statuat că hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii și că instanța de apel a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței.

7. Prin decizia Curții de Apel Cahul din 23 martie 2017, apelul a fost admis, casată sentința în latura civilă și pronunțată o nouă hotărâre în această parte.

De la Lemnaru G. s-a încasat în beneficiul părții vătămate Vulpe V. prejudiciul material în mărime de 4548 lei și în folosul lui Șeremet V. paguba materială în sumă 19.654 lei. În rest, acțiunile civile au fost respinse ca neîntemeiate.

Celelalte dispoziții ale sentinței au fost menținute.

Instanța de apel a dispus examinarea cauzei în lipsa inculpatului or, acesta fiind legal citat, cunoștea despre examinarea cauzei penale în privința sa, interesele fiindu-i apărate de avocatul Svetlana Donea.

Instanța de apel a statuat că instanța de fond corect a concluzionat referitor la vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunilor prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. c), d) și art. 186 alin. (2) lit. c), d) Cod penal.

Totodată, vinovăția inculpatului și încadrarea juridică a faptelor comise nu au fost contestate, apărarea nefiind de acord doar cu individualizarea pedepsei penale și cu soluția dată în latura civilă.

Astfel, la individualizarea pedepsei, instanța de fond just a apreciat ca circumstanța atenuantă - comiterea infracțiunii de către un minor și lipsa circumstanțelor agravante prevăzute de art. 77 Cod penal.

Or, potrivit art. 54 Cod penal, persoana în vârstă de până la 18 ani care a săvârșit pentru prima oară o infracțiune ușoară sau mai puțin gravă poate fi liberată de răspundere penală în conformitate cu prevederile procedurii penale dacă s-a constatat că corectarea ei este posibilă fără a fi supusă răspunderii penale, instanța de fond corect concluzionând că, deși a săvârșit infracțiunea în minorat, inculpatul nu poate fi liberat de răspundere penală întrucât anterior acesta a comis infracțiuni similare de furt, fiind încetate în cadrul urmăririi penale în legătură cu împăcarea.

Măsurile cu caracter educativ sunt aplicabile atunci când inculpatului îi sunt eficiente și acesta a însușit o careva lecție, or, aplicarea măsurilor cu caracter educativ în acest caz sunt insuficiente, ce se confirmă prin săvârșirea repetată a infracțiunilor de furt.

Afirmația apărării că instanța de fond a neglijat prevederile art. 79 Cod penal, sunt lipsite de temei, deoarece la individualizarea pedepsei instanța tocmai a ținut cont că inculpatul este minor.

La fel, instanța de fond just a admis în principiu acțiunile civile înaintate de părțile vătămate, însă greșit a evaluat suma prejudiciului material ce urmează a fi încasat în beneficiul lor.

Potrivit art. 219 alin. (1) Cod de procedură penală, acțiunea civilă în procesul penal se intentează prin depunerea unei cereri, adresate procurorului sau instanței de judecată, de către persoanele fizice sau juridice cărora le-au fost cauzate prejudicii materiale sau morale nemijlocit prin fapta (acțiunea sau inacțiunea) interzisă de legea penală sau în legătură cu săvârșirea acesteia.

Conform procesului-verbal de examinare a obiectului din 08.11.2014 și a sentinței: o lanternă de culoare galbenă a fost restituită părții vătămate Vulpe V., telefoanele „Nokia 100” și „Nokia 2700c-2”, un costum sportiv, un sfredel electric „Black&Decker”, un DVD „Toshiba” și radiocomanda, au fost restituite părții vătămate Șeremet V.

Astfel, la stabilirea mărimii prejudiciului material, instanța de fond a omis procesul-verbal de examinare a obiectului din 08.11.2014, și anume că lanterna de culoare galbenă la preț de 200 lei, sfredelul electric „Black&Decker” - 1000 lei, și DVD „Toshiba” - 1500 lei au fost restituite părților vătămate, se află în stare bună, lipsite de careva defecțiuni, iar celelalte bunuri supuse restituirii sunt deteriorate, incomplete și, respectiv, nu pot fi reduse din suma prejudiciului încasat.

Reieșind din starea tehnică funcționabilă a corpurilor delictate menționate, este necesar de a stabili mărimea prejudiciului material cauzat părții vătămate Vulpe V. în sumă de 4548 lei și părții vătămate Șeremet V. - 19.654 lei, în rest cerințele acțiunii civile urmând a fi respinse ca fiind neîntemeiate, lipsite de temei juridic și faptic.

Or, valoarea despăgubirilor acordată cu titlu de prejudiciu material părții vătămate Vulpe V. în sumă de 4548 lei, și părții vătămate Șeremet V. – 19.654 lei este o compensare echitabilă, în măsură să aducă o satisfacție acestora.

8. Avocata Svetlana Donea a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea acestei decizii și dispunerea rejudecării cauzei în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Recurenta a indicat că în apelul declarat a invocat că la soluționarea acțiunii civile, instanța de fond a comis erori, partea descriptivă fiind în contradicție cu dispozitivul sentinței, dar aceste obiecții au fost lăsate în afara atenției.

În partea descriptivă a sentinței instanța de fond a indicat că „...părțile vătămate nu au prezentat suficiente probe întru dovedirea pretențiilor înaintate și având în vedere că, inculpatul nu a recunoscut cuantumul acțiunii civile, instanța de judecată ajunge la concluzia de a admite în principiu acțiunea civilă, urmând ca asupra cuantumului despăgubirilor convenite să se expună în ordinea pricinii civile”.

Instanța de apel nu s-a expus asupra acestor argumente, lăsând fără motivare obiecțiile date.

Totodată, instanța de apel nu a efectuat analiza probelor cu diligența necesară și nu a indicat cumulum de probe pe care-l pune la baza deciziei adoptate în partea acțiunii civile admise.

La fel, pentru a confirma acuzația inculpatului de furtul tuturor bunurilor materiale și valorilor bănești enunțate de către părțile vătămate nu sunt suficiente doar declarațiile ultimilor ori buna credință că, cine altul decât inculpatul, ar putea comite toate bunurile denunțate ca furate.

Mai mult, la adoptarea sentinței în procesul unui minor, în afară de chestiunile indicate în art. 385 Cod de procedură penală, instanța de judecată urmează să examineze posibilitatea liberării de pedeapsă penală a minorului în conformitate cu dispozițiile art. 93 Cod penal și doar în cazul imposibilității liberării minorului de pedeapsă penală să se expună asupra posibilității suspendării condiționate a executării pedepsei de către minor, conform dispozițiilor art. 90 Cod penal, cu argumentarea în sentință a soluției adoptate.

Or, motivarea și argumentarea imposibilității aplicării inculpatului unei pedepse nonprivative de libertate în decizia adoptată lipsește, instanța de apel omițând să se expună asupra acestui argument expus în apelul declarat.

În același timp, instanța de apel nu s-a expus asupra informației Biroului de Probațiune Cahul conform căreia Lemnaru G. a fost condamnat de Curtea de Apel Cahul în baza art. 186 alin. (2) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa - 8 luni închisoare, executarea pedepsei fiind suspendată, conform art. 90 Cod penal, pe un termen de probă de 1 an. Sentința de condamnare a rămas definitivă la data de 12.11.2015, iar la data de 14.11.2016 inculpatul a fost exclus de la evidența Biroului de Probațiune Cahul, în legătură cu expirarea termenului de probă.

Astfel, pe parcursul unui an acesta s-a aflat sub restricțiile condamnării cu suspendarea condiționată a pedepsei, fiind privat de multiple drepturi. În perioada termenului de probă, condamnatul s-a caracterizat din punct de vedere pozitiv, s-a prezentat sistematic la solicitări, a avut un comportament adecvat. În perioada

termenului de probă, inculpatul nu a comis alte infracțiuni sau contravenții administrative.

În drept, recursul este bazat pe temeiurile din art. 427 alin. (1) pct. 4), 6) și 10) Cod de procedură penală - judecata a avut loc fără participarea inculpatului când participarea lui era obligatorie potrivit legii, instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

9. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

În primul rând, potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, dar doar în temeiurile prevăzute de lege.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens.

Sub acest aspect se reține că recursul avocatului este fondat în drept și pe temeiurile din art. 427 alin. (1) pct. 4) Cod de procedură penală, că judecata a avut loc fără participarea inculpatului când participarea lui era obligatorie potrivit legii (*pct. 8. din decizie*).

Însă, în recursul respectiv, în pofida prevederilor enunțate, nu este specificat, cu referire la normele materiale și procesuale concrete care ar fi fost nerespectate pe caz, care ar fi esența circumstanțelor că judecata a avut loc fără participarea inculpatului când participarea lui era obligatorie potrivit legii, fiind omisă în totalitate argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens și indicarea unor concrete erori de drept în aspectul vizat (*pct. 8. din decizie*).

Rezultă, că recursul ordinar nu îndeplinește cerințele legale de conținut în partea vizată, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al avocatului cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica, și să se expună, apoi, asupra unor temeiuri neargumentate legal de recurent.

Or, conform art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

În al doilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de această instanță, inclusiv și în temeiul când instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În această ordine de idei și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar al avocatului (*pct. 8. din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârii contestate, inclusiv cele reproduse în *pct. 4.* din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanța de apel legal și întemeiat a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind pedeapsa aplicată inculpatului în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, just și argumentat a ținut cont de prevederile art. 7, 61, 75, 84 alin. (1), 90 Cod penal, conform cărora la aplicarea legii penale se ține cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat și de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea penală. Pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. Persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. Dacă o persoană este declarată vinovată de săvârșirea a două sau mai multor infracțiuni fără să fi fost condamnată pentru vreuna din ele, instanța de judecată, pronunțând pedeapsa pentru fiecare infracțiune aparte, stabilește pedeapsa definitivă pentru concurs de infracțiuni prin cumul, total sau parțial, al pedepselor aplicate. Dacă, la stabilirea pedepsei cu închisoare pe un termen de cel mult 5 ani pentru infracțiunile săvârșite cu intenție instanța de judecată, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, va ajunge la concluzia că nu este rațional ca acesta să execute pedeapsa stabilită, ea poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate vinovatului, instanța de apel pronunțându-se argumentat asupra tuturor motivelor invocate în apelul apărării.

Deci, pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată și aplicată inculpatului în corespundere cu prevederile legale (*pct. 7. din decizie*).

Totodată, instanța de apel corect a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind mărimea prejudiciului material cauzat părții vătămate.

Or, conform prevederilor art. 220 alin. (3), 387 alin. (1) Cod de procedură penală, 1398 alin. (1) Cod civil, hotărârea privind acțiunea civilă se adoptă în conformitate cu normele dreptului civil. Cel care acționează față de altul în mod ilicit, cu vinovăție este obligat să repare prejudiciul patrimonial. O dată cu sentința de condamnare, instanța de judecată, apreciind dacă sunt dovedite temeiurile și mărimea pagubei cerute de partea civilă, admite acțiunea civilă, în tot sau în parte, ori o respinge.

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță. Or, în cazul în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (*hotărârea CtEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei*). Art. 6 din CEDO impune în special, în sarcina „instanței”, obligația de a efectua o examinare efectivă a motivelor, argumentelor și probelor propuse de părți, cu excepția cazului în care se apreciază relevanța acestora. Deși este adevărat că obligația motivării deciziilor, impusă instanțelor de art. 6 § 1 din CEDO, nu poate fi înțeleasă ca impunând formularea unui răspuns detaliat la fiecare argument (*hotărârea CtEDO, pct. 80-81, Perez c. Franței, Van de Hurk c. Țărilor de Jos*).

Pe lângă aceasta, recursul declarat, potrivit argumentelor invocate și reproduse în pct. 8. din prezenta decizie, este întemeiat doar pe critica modului în care instanțele au apreciat probele și circumstanțele cauzei în latura civilă și a pedepsei penale.

Însă, pornind de la relevanțele art. 6 pct. 11¹), 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor, iar judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanței de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea probelor și circumstanțelor cauzei, inclusiv în latura civilă și în latura pedepsei, în alt sens decât cel pe care îl propune apărarea, este o competență și prerogativă legală a acestei instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar, este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în recursul de pe rol au constituit deja obiect de examinare în instanța de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 4. – 5. din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor pricinii care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița versus Moldova*).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanța de apel nu a comis erori de drept în raport cu motivele invocate de apărare, că instanța de apel s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, că hotărârea contestată conține motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, că s-au aplicat inculpatului pedepse individualizate conform prevederilor legale, și că recursul ordinar este vădit neîntemeiat.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce recursul de pe rol este vădit neîntemeiat, el urmează a fi declarat inadmisibil.

10. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocata Svetlana Donea, împotriva deciziei Curții de Apel Cahul din 23 martie 2017, în privința inculpatului Lemnaru Gheorghe Xxx, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 04 octombrie 2017.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Iurie Diaconu

Elena Covalenco